

Sygn. akt II CSK 431/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko K. H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołując się na pierwszą z wymienionych przesłanek (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) zagadnienie to powinno zostać sformułowane i uargumentowane możliwością różnorodnej oceny ujętego w nim problemu. Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11 oraz z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 28/11 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera tych istotnych elementów. Zagadnienia, obejmujące – według skarżącej dwa problemy – zostały ujęte w dwóch rozbudowanych pytaniach. Pierwsze z nich dotyczy charakteru prawomocnego wyroku, na mocy którego sąd na wniosek sprzedawcy orzekł o obowiązku kupującego przeniesienia własności nieruchomości na sprzedawcę po odstąpieniu przez tego ostatniego od umowy sprzedaży. Drugie zaś odnosi się do kwalifikacji spłaty wierzytelności pieniężnej zajętej przez komornika jako spłaty długu względem wierzyciela. Żadna z tych kwestii nie została w sposób właściwy rozwinięta, ani należycie uargumentowana.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

